

България

Една от най-срамните страници в българската история

Сценарият е писан в Кремъл: за да подчини Тито, Сталин е искал да му подари Пиринския край. А марионетното правителство на Георги Димитров е било готово да му я даде и така да извърши едно национално предателство.

Министър-председателят Георги Михайлович Димитров на посещение в Чехословакия през 1948 г.

През есента на 1944 г. българите в Пиринския край и Вардарска Македония са подложени на нечувани репресии и гонения. Целта: да бъдат приобщени към признатата от Москва „македонска нация“. Датиращите още от 20-те години на миналия век решения на Коминтерна и неговата Балканска комунистическа федерация за създаване на „македонска“, „тракийска“ и „добруджанска“ нации са част от социалното инженерство на Кремъл. То цели да реставрира влиянието на бившата империя върху изгубените територии и сфери на влияние в Източна и Югоизточна Европа зад маската на решаването на националните въпроси.

Паралелно с работата по изобретяването през 20-те и 30-те години на миналия век на молдовската, белоруската и ред други нации на територията на СССР, на ръководения от Г. Димитров български филиал на комунистическото движение е поверено уреждането на „националния въпрос“ в България - по каноните на болшевизма. Съветското настъпление към Балканите в края на Втората световна война дава зелена светлина за чудовищния експеримент със съдбата на народите от близкото „зарубежие“ на съветската империя.

Покерът между Сталин и Тито

Историкът от Белоруския държавен университет Анатолий Салков смята, че за Съветска Русия единственият механизъм за влияние върху Балканите до края на 1944 г. са били само структурите на Коминтерна. В труда си за проблемите в българо-югославските отношения, ученият цитира редица непознати за българската публика документи и факти, посветени на една от най-срамните страници в българската история – подготовката за доброволното предаване на Пиринския край на Югославия от марионетното правителство на Г. Димитров. Салков подробно се спира на гнусния покер, разигран между Сталин и [Тито](#) непосредствено след 9 септември 1944 г. Залогът в него е съдбата на изконния български Пирински край, а и на цяла България.

За да задържи непредсказуемия югославски диктатор в лоното на съветската империя, Сталин залага капана на проектираната в Кремъл - със съгласието на Тито и Димитров - федерация между Югославия и България. Още по време на първата си среща с британския пратеник Антъни Идън в Москва в края на 1941 г., Сталин изразява позиция, че българо-югославската граница след войната „трябва да пострада“ в ущърб на България. През 1943 г. създадената в Москва комисия „Литвинов“ за ревизия на следвоенните граници в Европа предлага създаването на „единна македонска държава“.

Любопитното е, че първата негативна реакция срещу безцеремонната намеса идва от посланика на Кралство Югославия в Москва Станое Симич. Дипломатът е смаян от натрапването на идеята за македонска нация. Пред заместник-комисаря по външните работи Александър Корнейчук, Симич заявява, че самостоятелен македонски народ не съществува, а хората, които населяват Вардарска Македония, са основно българи и сърби. Според представителя на югославския крал, претенцията, че македонците били „особен народ“, е известна на Белград като българска теза.

Замисълът - поглъщане на цяла България

В Москва обаче не мислят така – съветската позиция повтаря старата мантра на Коминтерна за „разединената македонска нация“, чието единство може да бъде осъществено в рамките на замислената федерация на южнославянските народи. [Димитров и неговото обкръжение приемат безусловно и с обичайното въодушевление наставленията на Сталин.](#)

Покерът му за удържането на Титова Югославия в съветския лагер започва буквално в първите дни на окупацията на България от Червената армия. Идеята за поглъщането на Пиринския край от обявената през август 1944 г. нелегална Македонска народна република се харесва и на Тито. Диктаторът обаче е наясно с истинските намерения на колегата си в Кремъл – директната анексия на Пиринския край и поглъщането на остатъка от България като седмата югославска автономна република цели впрягането на Югославия в колесницата на Сталин.

Тито решава да играе вабанк: иска от Сталин и Димитров поглъщането на България от Югославия да бъде свършен факт още до 31 декември 1944 г. Кремъл обаче не желае закачената на въдицата България и нейния Пирински край да бъдат похарчени без ясен ангажимент от Белград за вярно служене на Москва. Междувременно заграбилите властта комунисти в София осъществяват предателската си политика: българите в Пиринско са заставени да учат пряко изпечените македонски език и азбука. Във Вардарска Македония неимоверно нарастват гоненията и жестоките репресии срещу всякаква проява на българско самосъзнание.

"Червен гаулайтер, разпродаващ България"

София не само не реагира, но и предоставя оперативна помощ на титовите сатрапи в Скопие за установяването и разправата с „фашистите“ – хората, които не са пожелали да станат македонци. Подготвя се и изтеглянето на всички български институции от Пиринския край. Строят се нови казарми за дислоцираната в Благоевград 7-ма дивизия, която трябва да се изтегли зад границите на замисленото от Сталин и Димитров жертвоприношение. Глас в пустиня остават протестите на все още намиращата се в Народното събрание обединена опозиция. Нейният лидер Никола Петков в много от речите си срещу очертаващото се невиждано в световната история национално предателство нарича алкохолизиращия се [премиер Георги Димитров](#) „червен гаулайтер“, който безмилостно разпродава България. Обесването на Петков през септември 1947 г. слага край на всички дебати по темата. Единствено Великобритания е категорична, че

няма да признае никакви насилствени сливания и федерации на Балканите.

Краят на играта

Сталин при подписването на пакта за ненападение с Германия на 23 август 1939 г. в Кремъл заедно с външните министри фон Рибентроп и Молотов

Тито и Сталин продължават покера си за Пиринския край до настъпилия тежък разкол между Югославия и СССР през юли 1948 г. Преди това Димитров и шайката му успяват да извършат още няколко национални предателства. Сред тях изпъкват насилственото „преброяване“ на цялото население на Пиринския край през 1946 г. като „македонци“, подписването на позорния Бледски договор от 1947 г. за превръщане на България в югославска периферия и изграждането на „единна Македония“ с български материал. Тито е категорично против конфедерация между двете държави, защото това щяло да отричи хърватския и словенския национализъм, пише белоруският историк Анатолий Салков.

Белгийският специалист по история на България Раймонд Детрез сравнява с „махмурлук“ не съвсем адекватните нагласи към съвременна Македония на редица български историци, а и на значителна част от българите. В публикувания тази година в Берлин сборник „Македония – близка и

непозната“ Детрез пише, че мненията на македонските и българските учени по отношение македонската нация всъщност много не се различават. Вместо да представят съвсем убедително - от гледна точка на съвременната наука - обяснение за възникването на македонската нация през последната третина на XIX век, македонските „историчари“ развиват същия тип аргументация като тази на българските им колеги. Българите казват за македонците, че щом преди са били българи, то сега и завинаги ще останат българи. В Македония пък твърдят, че щом по-голямата част от населението се самоидентифицира като македонци, значи бреговете на Вардар и преди, а и от както свят светува са били населени от македонци.

Още ли са българи?

„Все пак, не може да се отрече изобилието от изкривявания и премълчавания на факти в македонската историография. Но такива не липсват и в българската историография. Вярно е, че до 60-те години на 19-ти век населението на Македония винаги се е наричало „българско“. Но ако оттогава някои са започнали да се наричат македонци, пак ли са българи?“, риторично обобщава белгийският учен споровете между историците и политиците от двете съседни балкански държави.